

## ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΤΑΣΙΔΗΣ: Η ΖΩΤΗ ΚΑΡΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΒΙΠΕΙ

"Όταν προσπαθώ να θυμηθώ ποτε πρωτογνώρισα τον Κώστα Παρτασίδη, έχω την έντονη αίσθηση πως τον ήξερα πάντα, πως πάντα ήταν εκεί το καλόκαρδο, υπομονητικό γέλιο του, ή ήρεμη φωνή του, ή ζεστή ατμόσφαιρα που δημιουργούσε ή παρουσία του. Ίσως γι' αυτό είναι τόσο δύσκολο τώρα κι' ένα χρόνο ή έλλειψη του.

Ήταν θυμάμαι εκείνα τα άξεχαστα χρόνια του πενήντα, στη Λεμεσό. Τότε που όλο το προοδευτικό κίνημα ήταν σαν ένας άνθρωπος, σαν μια παρέα, που μαζευόταν στην καταπράσινη πλατεία Ηρώων, απέναντι στο οίκημα των "υψηλών τριών Κυριακές τ' απόγευμα, με τις τρεις παιδιά παίζαμε κρυφά γύρω στα τραπέζια κι' οι γονιοί μας κουβεντιάζαν. Ήταν τότε που στα κλεφτά, παίρναμε την πρώτη γέυση, το πρώτο βήμα της ιδεολογίας. Ήμερα το κίνημα μας κλάτυνε, αγκάλιασε σαν τον κισσό όλο τον λαό μας έμεις τα παιδιά έχουμε παιδιά που μπαίνουν κι' όλες στις γραμμές του. Έκεί λοιπόν, στην πλατεία Ηρώων του πενήντα σταματά ή σκέψη μου και βλέπω τον Κώστα Παρτασίδη, με τη φρόσωνά να κρέμεται με το ξαχαστούχι και κήλη Αντρούλλα ή με τον Στέλιο και τη Δήμητρα ή με τους άλλους. Ίσως τότε τον θυμάμαι, στην προεκλογική εκστρατεία για τις δημοτικές εκλογές, να συναρπάζει το λαό με την ευφράδεια του, με το ενθουσιασμό του. Κι' ύστερα Δήμαρχο της Λεμεσού τον θυμάμαι να ασχολείται σχολαστικά και με πάθος με την κάθε λεπτομέρεια, με τις άρκεσις του βήλου (αλήθεια που πάνε εκείνα τα δέντρα;) με τα μικρά πάρκα στις κρήνες πλατείες, με τον ήμισο κήπο. Το εκλεπτισμένο γούστο του άφηνε τη σφραγίδα του παντού.

Ύστερα τα χρόνια πέρασαν, ο καλός μεγάλος φίλος έγινε απλώς ο καλός φίλος. Αν μεγάλη, ή κλάμπτα τον Κώστα Παρτασίδη άνθρωπο, τον σπάνιο, ανεπανάληπτο άνθρωπο. Κάθε φορά που συναντιόμασταν έβλεπα και μια νέα πτυχή της προσωπικότητά του κρήνη μια προσωπικότητας που ήταν πλασμένη για να ζει και να μαθαίνει τους άλλους να ζούν. Σ' όλα τα σπίτια που κατοίκησε κήλη κατόρθωνε να δημιουργήσει τη δική του θερμή ανθρώπινη ατμόσφαιρα που σε καλούσε να κάτσεις για ώρες, να κουβεντιάσεις για όλα τα θέματα, να, για όλα ανεξέβαιτα τα θέματα, για ένα σπάνιο φυτό του κήπου ή για μια καλή συνταγή της κουζίνας, για ποίηση ή για ψυχολογία, για πολιτική ή για οικονομικά. Για όλα είχε ενδιαφέρον, για όλα είχε χρόνο, τίποτα δεν υποτιμούσε, έδω νομίζω είναι το μυστικό της τόσο έντονης ακτινοβολίας του. Ο καλός κομμουνιστής ποτέ δεν παραγκωνίζε τον καλό πατέρα, ο ευχάριστος κήλη συνομιλητής ποτέ δεν υποσκελιζε τον σκεπτόμενο άνθρωπο, ο διανοούμενος ήταν ένα με τον αγωνιστή άνθρωπο του μόχθου.

Έκείνο το σπίτι του Σαϊττά, το δημοδργημά του, είχε μετατραπεί

σ' ένα φιλόξενο χώρο για τον κάθε περαστικό. Και μόνο για τους περαστικούς; Πόσες φορές δεν ξεκινήσαμε από τη Δερεσό, σε μια έντονη ανάγκη επικοινωνίας, ειδικά για να πάμε στο χωριό Κώστα, ειδικά για να ανταλλάξουμε μαζί του μια κουβέντα, τότε, που είχε μεταφερθεί στη Λευκωσία, σαν διευθυντής της Χαραυγής. Ήδη βρισκαμε πάντα ν' ασχολείται με κάτι. Ή φερενε νέα του από το εξωτερικό, τα παρακολουθούσε πως μεγάλωναν. Ή βρισκε έξυπνους χιχιχιχιχιχιχιτρόπους να λύει πρακτικά προβλήματα του νοικοκυριού. Ή από την άλλη, δεν ξεχνούσε ποτέ να μας παρακινεί να γράψουμε κάτι για την εφημερίδα, να βρούμε νέους συνεργάτες, να αυξήσουμε την κυκλοφορία να συζητήσουμε μαζί του τις έλλειψεις, τις αδυναμίες. Ή αγαπούσε το ώρατο γεμάτο, το σωστό, το ολοκληρωμένο, το καλόγουστο. Μα ίσως το σπουδαιότερο απ' όλα τα προσόντα του ήταν η ικανότητα του να επικοινωνεί με τους ανθρώπους, είχε το δικό του τρόπο να μιλά μ' ένα έργο όπως και μ' ένα επιχειρηματία, και να κάνει και τους δύο να αισθάνονται άνετα. Γι' αυτό και ο απροσδόκητος χαμός του ένωσε στα πλήθη που πήραν μέρος στη κηδεία του όλων των λογίων τους ανθρώπους, μ' ένα αυθόρμητο συναίσθημα. "Ανθρωποι όλων των απόψεων και των κοινωνικών θέσεων. Ή εργάτες χιχιχιχιχι που ήρθαν να κλάψουν τον ήγέτη, κομμουνιστές που ήρθαν να χαιρετίσουν τον σύντροφο, δεξιολόγο που ήρθαν να τιμήσουν τον τίμιο άνθρωπο, αδιάφοροι πολιτικά που αποτίσαν την ύστατη εκτίμηση τους στον άγνο πατριώτη.

Πως αναπληρώνεται ένα τέτοιο κενό; Πως δημιουργούνται τέτοιοι άνθρωποι από ή μια μέρα στην άλλη? Ο Κώστας Παρτασιδης έφυγε, όπως έφυγαν και οι ώριμες έκαίνες μέρες των πρώτων φτερουγισμάτων στην Πλατεία Ηρώων, όπως φεύγει και κάθε τι το χιχιχιχιχι ζωντανό με τη σειρά του. Ή έχνη τους όμως παραμένουν και θα παραμένουν όσο υπάρχει η ζωή, κι' αυτό είναι το θαυμαστό. Τη συντροφιά εκείνης της εποχής την αντικατέστησαν χιλιάδες συντροφίες στις γειτονίες και στους συλλόγους όπως φούντωσε και θέριασε το λαϊκό μας κίνημα. Κι' ο καλός μας ο Κώστας άφησε χιλιάδες απογόνους, σ' αυτούς που τον αγαπήσαν και τον θαύμασαν και που συνεχίζουν ήδη το ώρατο έργο του, διαιουνίζοντας την παρουσία του χιχι